

Arrest

nr. 59 053 van 31 maart 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 januari en 12 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften, respectievelijk van 21 januari en van 8 februari 2011, ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig van Skenderaj en bent u Kosovaars staatsburger.

In maart 2007 werd u in Prishtinë door drie onbekende mannen op het hoofd geslagen toen u uw auto instapte. U moest twee of drie dagen in het ziekenhuis doorbrengen, waar u werd ondervraagd door de politie. U wist niet wie uw belagers waren en waarom ze u geslagen hadden.

In augustus 2009 kreeg u thuis een convocatie van het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare, Albanees Nationaal Leger) waarin u werd uitgenodigd in het bureau van het AKSh te Prishtinë. U nam deze convocatie niet serieus en gooide ze weg.

In juni 2010 ontving u een tweede convocatie van het AKSh waarin u werd gevraagd zich op 10 juni aan te melden in Prishtinë. Er stond in de convocatie niet vermeld waarom u werd verzocht zich aan te melden. U besprak de convocatie met uw echtgenote, M.S.(...), en zei haar dat u Kosovo zou moeten verlaten. U reageerde niet op de uitnodiging en ging voortaan 's nachts niet meer naar buiten aangezien u wist dat de meeste moorden in Kosovo 's nachts gebeuren.

Twee maanden later ontving u andermaal een brief van het AKSh. Hierin stond dat u werd beschuldigd van collaboratie met de Serviërs tijdens de oorlog van Kosovo ondermeer omdat u voor de oorlog veel met Serviërs omging en omdat u een kind bent uit een gemengd huwelijk. U heeft namelijk een Servische moeder en een Albanese vader. U werd voor een laatste keer aangemaand u te melden op het bureau van het AKSh te Prishtinë op 26 augustus 2010. U ging niet in op deze uitnodiging uit schrik vermoord te worden en verliet anderhalve maand later Kosovo.

Uw gezin bleef achter in Skenderaj.

U vroeg op 4 oktober 2010 asiel aan in België. Sinds uw aankomst in België zijn er thuis geen brieven of convocaties van het AKSh meer gebracht en hoorde uw echtgenote niets meer van het AKSh.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 5 mei 2009; een oude aanvraag voor een Servische identiteitskaart; uw Kosovaars rijbewijs, uitgereikt op 22 mei 2009; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 6 september 2007 te Kraljevo (Servië); uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 16 april 2009 te Skenderaj; een Kosovaars attest ter staving van uw woonplaats in Kosovo, uitgereikt op 21 april 2009 te Skenderaj; uw huwelijksakte, uitgereikt op 17 april 2009 te Skenderaj; een brief en een convocatie van het AKSh d.d. 1 augustus 2010 waarin u wordt meegedeeld dat u wordt beschuldigd van collaboratie met de Serviërs tijdens de oorlog van Kosovo, dat u een laatste maal wordt uitgenodigd om u te melden op 26 augustus 2010 en dat u, indien u niet opdaagt, gearresteerd en berecht zal worden volgens de strafwet van het AKSh; en drie medische documenten i.v.m. uw hospitalisatie nadat u in 2007 door onbekenden werd geslagen, uitgereikt in maart 2007 te Prishtinë."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een element dat de waarachtigheid van uw verklaringen gezocht en bedreigd te zijn geweest door het AKSh, dat u tot driemaal toe zelfs een oproeping zou hebben bezorgd, ernstig op de helling zet.

Zo kan er namelijk sterk getwijfeld worden aan de authenticiteit van de brief en de convocatie van het AKSh die u ter staving van uw asielrelaas heeft neergelegd.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat dergelijke documenten nauwelijks enige bewijswaarde hebben aangezien zij heel eenvoudig nagemaakt kunnen worden. Het is daarnaast ook weinig waarschijnlijk dat een illegale en terroristische organisatie zoals het AKSh zich zou bezighouden met het opmaken en afleveren van officiële documenten zoals een beslissing of convocatie.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw beweerde problemen met het AKSh of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 15).

Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij eerst de nodige stappen zet tot het verkrijgen van bescherming bij de autoriteiten van zijn of haar land van herkomst alvorens internationale bescherming in te roepen.

U liet evenwel na ooit enig beroep te doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, waaronder in eerste instantie de Kosovaarse politie (KP).

Uw verklaring dat u voor uw problemen met het AKSh nooit naar de KP bent gestapt omdat u geen vertrouwen heeft in deze politie en u de politie er overigens van verdenkt te collaboreren met het AKSh aangezien de meeste van de moorden die na de oorlog in Kosovo plaatsvonden nooit door de politie werden opgehelderd (CGVS, p. 3, 9, 12), is een volstrekt blote bewering die geenszins op enige objectieve elementen is gestoeld.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat doeltreffende bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk mogelijk is en dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven.

Tevens blijkt uit de informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht.

Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Hier kan nog worden aan toegevoegd dat de Kosovaarse autoriteiten het AKSh sinds de afkondiging van de administratieve instructie nr. 2003/9 op 17 april 2003 als een terroristische en illegale organisatie beschouwen. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo daadkrachtig op tegen deze organisatie. Dit blijkt ondermeer uit twee effectieve veroordelingen van het AKSh. Een eerste volgde naar aanleiding van een aanslag van het AKSh nabij Zveçan en een tweede in maart 2007.

Bovendien kan de bescherming zo nodig geboden worden door KFOR (Kosovo Force) en Eulex. KFOR is steeds bijzonder waakzaam in verband met AKSh-activiteiten en heeft reeds meermaals verklaringen afgelegd dat ze elke bedreiging ernstig neemt en desbetreffend zal optreden.

U liet evenwel ook na zich voor uw problemen met het AKSh ooit te wenden tot Eulex of tot KFOR.

Zo zocht u geen bescherming bij KFOR omdat de Kosovaarse politie voor dergelijke zaken verantwoordelijk zou zijn (CGVS, p. 12).

Deze uitleg is niet in overeenstemming met voorgaande informatie en volstaat bijgevolg niet als rechtvaardiging voor het niet invoeren van de hulp van KFOR.

Evenmin wendde u zich voor hulp of bescherming tot de internationale in Kosovo aanwezige veiligheidsdiensten omdat u, indien u zoiets toch zou doen, 's nachts geëlimineerd zou worden door het AKSh (CGVS, p. 9).

Ook deze verklaring volstaat niet om geen bescherming in uw eigen land te zoeken, temeer het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht of het invoeren van de hulp van de aanwezige autoriteiten om de nodige bescherming tegen verdere problemen te krijgen (CGVS, p. 10-11).

Indien de autoriteiten niet van uw problemen en uw daaruit voortvloeiende vrees op de hoogte worden gebracht, kunnen ze vanzelfsprekend in dit verband ook niet optreden.

Wat tot slot het incident van maart 2007 betreft, waarbij u door drie onbekenden op het hoofd werd geslagen, dient vastgesteld te worden dat u niet heeft aangetoond dat dit probleem het louter privaatrechtelijk (gemeenrechtelijk) niveau zou hebben overschreden.

Zo weet u niet wie uw belagers waren en heeft u er geen idee van waarom ze u sloegen (CGVS, p. 11). Dit eenmalige incident houdt dan ook niet noodzakelijkerwijze verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten gevolge van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U heeft overigens evenmin aannemelijk gemaakt dat u ook voor dergelijke problemen geen beroep kon/zou kunnen doen op de bescherming van de, zoals hierboven reeds vermelde, in uw land aanwezige autoriteiten. U verklaarde dat de politie u in het ziekenhuis kort ondervroeg over het incident, maar dat u hierna niets meer van hen hoorde.

r kan in deze echter niet zondermeer besloten worden tot een onwil van de politie om u te helpen. U ging zich na de korte ondervraging in het ziekenhuis immers zelf ook nooit meer informeren bij de politie over de stand van zaken omdat u uw zaak niet erger wilde maken (CGVS, p. 12).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, geboorteaktes, attest van woonplaats en huwelijksakte staven louter uw identiteit en nationaliteit, uw verblijf in Skenderaj en uw huwelijk met M.S.(...), waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. De twijfelachtige bewijskracht van de door u neergelegde documenten van het AKSh werden hierboven reeds besproken. De medische attesten tonen aan dat u in maart 2007

werd behandeld voor slagen aan het hoofd, maar uit niets blijkt dat dit incident het privaatrechtelijke niveau overschreed en dat u voor deze problemen niet of onafdoende terecht kon bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten.”

2.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 21 januari 2011 dat het juist door het (niet) handelen is van de politie, die zelf geen initiatief genomen heeft om op zoek te gaan naar de dader van het misdrijf, dat hij geen vertrouwen heeft in het functioneren van de Kosovaarse politie; hij wijst er op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zelf toegeeft dat hervormingen noodzakelijk blijken.

Verzoeker verwijst naar artikel 3 EVRM en stelt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

3.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 februari 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, van artikel 7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van “het principe van behoorlijk bestuur”. Verzoeker roept eveneens een manifeste appreciatiefout in.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en over de motivering van bestuurshandelingen.

Hij wijst erop dat hij stukken heeft neergelegd, uitgaande van het AKSh, die stellen “*dat de betrokkene ter dood veroordeeld*” is. Hij herhaalt dat hij door deze groepering ervan beschuldigd wordt de Serviërs tijdens de oorlog te hebben geholpen en dat tegen hem een aanhoudingsbevel is uitgevaardigd.

Hij stelt dat de Kosovaarse autoriteiten hen geen bescherming kunnen bieden, “*zoals de klacht bewijst die werd neergelegd en die zonder gevolg bleef*” en verklaart dat de EULEX eveneens nalaat om ook maar de minste bescherming te bieden tegen dergelijke organisaties van het maffiatype.

3.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins aantoon op welke manier de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 7 van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt.

Ook de aangevoerde schending van "het principe van behoorlijk bestuur" is als middel onontvankelijk; verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Daar waar verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee zijn vrees voor vervolging geenszins aannemelijk maakt. Deze vrees dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft met dergelijke theoretische weergave in gebreke.

In zoverre verzoeker de schending inroept van artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.6. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het verhoorverslag van 4 januari 2011 (zie p. 9) blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij poneert in zijn verzoekschrift van 8 februari 2011 (zie p. 4), geen enkele klacht heeft neergelegd in verband met de beweerdte bedreigingen door het AKSh bij de in Kosovo aanwezige nationale én internationale autoriteiten.

Ook wat betreft het incident van maart 2007 blijkt dat hij zich niet verder geïnformeerd heeft bij de politie over de stand van zaken (zie voormeld verhoorverslag, p. 11-12).

Dergelijke handelwijze van verzoeker is inderdaad niet bij machte om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat *“doeltreffende bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk mogelijk is en dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Tevens blijkt uit de informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.*

Hier kan nog worden aan toegevoegd dat de Kosovaarse autoriteiten het AKSh sinds de afkondiging van de administratieve instructie nr. 2003/9 op 17 april 2003 als een terroristische en illegale organisatie beschouwen. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo daadkrachtig op tegen deze organisatie. Dit blijkt ondermeer uit twee effectieve veroordelingen van het AKSh. Een eerste volgde naar aanleiding van een aanslag van het AKSh nabij Zveçan en een tweede in maart 2007. Bovendien kan de bescherming zo nodig geboden worden door KFOR (Kosovo Force) en Eulex. KFOR is steeds bijzonder waakzaam in verband met AKSh-activiteiten en heeft reeds meermaals verklaringen afgelegd dat ze elke bedreiging ernstig neemt en desbetreffend zal optreden.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die bovenstaande informatie weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van blote beweringen.

Dergelijk verweer is niet dienstig. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten geen bescherming kunnen bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad merkt nog op dat daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift van 8 februari 2011 stelt dat hij *“in bijlage bij dit beroep”* (p. 4) documenten van 8 januari 2011 neerlegt van het AKSh, dit onjuist is; er werden geen stukken bij dit verzoekschrift gevoegd.

3.7. Verzoeker toont niet aan, noch brengt hij bewijzen bij, dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Deze vaststelling is dermate determinerend dat het zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus kan dragen.

De Raad besluit derhalve dat van hem noch de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3, kan worden erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, kan worden toegekend.

De beslissing van de commissaris-generaal is terecht. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, werden kenbaar gemaakt; de Raad beaamt ze en neemt ze over.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in de verzoekschriften gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 66 555 / IV en RvV 65 658 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE